

ได้ทำรับประทานเป็นอาหารหวานชนิดหนึ่ง ปัจจุบันไม่มีการทำรับประทานหรือจำหน่ายแล้ว” นอกจากนี้สมาชิกชุมชนบ้านครัวยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาหารหวานที่แตกต่างกันออกไป โดยกล่าวถึงอาหารหวานที่ปัจจุบันยังมีจำหน่ายในชุมชน ได้แก่ โรตีสีหวาน กะหรี่ปั๊บน้ำเนื้อ ขนมบดิน (เป็นเค้กเนยชนิดหนึ่งของชาวมุสลิมและจะทำขายกันตามงานสุเหร่า) ขนมซูยี (ลักษณะคล้ายขนมประเภทพุดดิ้งแต่เนื้อสัมผัสจะนิ่มกว่า โรยด้วยอัลมอลด์กับลูกเกด) เป็นขนมหวานนิยมทำในงานเลี้ยงหรือทำบุญทั่วไปมักทำคู่กันกับแกงกรูหม่า ข้าวหมก และขนมไส้ไก่ของชาวมุสลิม ขนมอาลัว (มีส่วนผสมของแป้ง นม เนย) ขนมเบ็ญญวน (โรยหน้ากุ้ง ถั่วงอก เต้าหู้ โชโตะ) กวยเตี๋ยวหลอดละเลง (ลักษณะคล้ายข้าวเกรียบปากหม้อ ประกอบด้วยแป้ง กุ้งแห้ง ถั่วงอกลวกๆ) ขนมปะตาหรือปาตา (เป็นขนมทอดคล้ายโดนัท ใส่ไส้สมุนไพรผสมกับกล้วยน้ำว้าสุก) ขนมบาเยอน (ถั่วเหลืองผสมกับแป้งและนำไปทอด) ขนมอาซุรหรือการกวนข้าวอาซุร และสมาชิกชุมชนบ้านครัวยังกล่าวถึงอาหารหวานที่หารับประทานยาก คือ ขนมราชา ได้กล่าวว่า “ขนมราชา ทำจากแป้ง ไข่ ผงฟู ลักษณะเป็นรู มีไส้หวานข้างในคล้ายแอนตี้แอน ซึ่งหารับประทานยากและไม่ค่อยมีผู้ทำจำหน่ายแล้ว”

3) ภูมิปัญญาด้านการทอผ้าไหม ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทอผ้าไหมของชุมชนบ้านครัวว่า “เนื่องจากชุมชนบ้านครัวในสมัยอดีตอพยพมาจากเขมร ซึ่งมีฝีมือในการทอผ้าไหม เมื่อย้ายมาตั้งถิ่นฐานที่บ้านครัวก็จะนำวัฒนธรรมนี้มาด้วย แต่เดิมก็ที่ใช้ทอผ้าจะผลิตที่บ้านครัวเหนือและตัวกรอไหมจะผลิตที่บ้านครัวตะวันตก ในสมัยก่อนแทบทุกหลังคาเรือนจะทอผ้าไหม โดยทุกขั้นตอนการผลิตจะอยู่ในชุมชนบ้านครัว ตั้งแต่การเลี้ยงไหม กรอไหม ย้อมไหม และทอผ้าไหม และส่งจำหน่ายให้แก่จิม ทอมสัน แต่ปัจจุบันจิม ทอมสัน ได้ย้ายฐานการผลิตไปที่จังหวัดนครราชสีมา ทำให้คนในชุมชนเลิกทอผ้าไหม และยังคงมีเพียง 2 หลังคาเรือน ซึ่งเอกลักษณ์เด่นของผ้าไหมบ้านครัวจะต้องมีเนื้อแน่น เป็นเงามันวาว สีผ้าไหมจะเน้นสีพื้น ซึ่งขึ้นอยู่กับจังหวะของคนทอ มือและเท้าต้องสัมพันธ์กันจึงจะทำให้เนื้อผ้าไหมแน่น ซึ่งปัจจุบันคนรุ่นใหม่ของชุมชนมักเป็นลูกจ้าง จึงไม่มีใครสานต่อการทอผ้าไหม” ทั้งนี้จากการ

สัมภาษณ์เชิงลึกผู้สืบทอดภูมิปัญญาด้านการทอผ้าไหมบ้านครัวมาตั้งแต่บรรพบุรุษถึงปัจจุบัน ได้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า “ชุมชนดั้งเดิมเป็นชุมชนเขมรจาม...ได้อพยพมาตั้งรากฐานในปี พ.ศ. 2330...และได้นำอุปกรณ์การทอผ้าและวัตถุดิบเข้ามาในชุมชนบ้านครัวตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในราวสมัยรัชกาลที่ 5 ได้เริ่มทอผ้าไหมขึ้นเพื่อค้าขายภายในหมู่บ้าน และนำไปขายทางเรือตามต่างจังหวัด (อ่างทอง อุทัย) โดยยุคนั้นเป็นการทอผ้าขาวม้า ผ้าโสร่ง ผ้าโจงกระเบน ลวดลายต่างๆ ที่ทอด้วยกีมือ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของผ้าไหมในชุมชนบ้านครัว ต่อมาในปี พ.ศ. 2489 คุณจิม ทอมสัน ได้มาซื้อผ้าไหมที่นี่เพื่อส่งไปทดลองขายที่สหรัฐอเมริกา เมื่อได้รับความนิยมจึงรับซื้อผ้าไหมจากชุมชนบ้านครัวทั้งหมดและเปลี่ยนมาทอด้วยกีมือซึ่งทำให้ทอได้เร็วขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผ้าไหมบ้านครัวจึงมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น”

4) ภูมิปัญญาด้านการแต่งกาย จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญพบว่า การแต่งกายของชุมชนบ้านครัวส่วนใหญ่จะแต่งตามวัฒนธรรมการแต่งกายของชาวมุสลิม ผู้หญิงจะแต่งกายมิดชิด คลุมศีรษะ (คลุมฮิยาบ) สวมเสื้อแขนยาว กางเกงขายาว เพื่อปกปิดร่างกายตามหลักศาสนา สำหรับผู้ชายจะใส่กางเกงปิดหัวเข่า ใส่ชุดโต๊ป แต่งให้เรียบร้อย นอกจากนี้ยังมีการแต่งกายด้วยผ้าไหมชุดไทย ในการเข้าร่วมงานต่างๆ ของภายในและภายนอกชุมชน อาทิ งานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่

5) ภูมิปัญญาการแสดงนาเสบ จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญพบว่า การแสดงนาเสบ เป็นการแสดงขับร้องที่เป็นภาษาอาหรับ ภาษามลายู เพื่อความบันเทิงชนิดหนึ่งของชาวมุสลิม คล้ายกับลิเกฮูลู ประกอบด้วยเครื่องดนตรีพื้นบ้านดั้งเดิม อาทิ กลองรำมะนา สะท้อนวิถีวัฒนธรรมไทย-อาหรับ-มลายู ผ่านบทเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักคำสอนของศาสนาอิสลาม โดยมีจุดเริ่มต้นจากการร้องเล่นกันในครอบครัวและมีการรวมตัวกันของชาวชุมชนบ้านครัวเป็นวงใหญ่ 1 วง ประมาณ 20 คน มีอายุตั้งแต่ 5 ขวบ ถึง 60 ปี ใช้หน้าในงานแต่งงาน งานฉลองคัมภีร์อัลกุระอ่าน พิธีสุนัต จะมีการแสดงที่มีสยิดของชุมชนอย่างต่อเนื่อง และมีจ้างจากภายนอก อาทิ กทม. กระทรวงวัฒนธรรมฯ ปัจจุบันยังคงมีการสอนการ